



לגנזי המלך, כסף
הוא שוקל עשרת אלף,
קבל טבעת ונחתם
רצים יצאו דחופים משם.

זעקת יהודי שושן
אפר, שק על ראש
במלכות אחשורוש,
כל יהודי אבל
העם כולו סובל.
זעקה גדולה, מרה
בעיר שושן הבירה,
המלכה התחלחלה,
שלחה התך בשאלה:

מה זה ועל מה זה כך?
ויגד לה כך
וכך:



אל המלך,
לבקש
אל תחרישי
החרש,
כי צרה פה
תתרגש,
לעמוד
בפרץ יש,
נא בקשי,
בטלי אסון
יהפך זה
לששון.

דבר אסתר

את היהודים נא לך אסוף
מי יודע, מה הסוף?
צומו, אל תשתו, תאכלו
שלשה ימים התפללו,
אבואה אל חצר פנימית,
הלואי בנס יושיט שרביט.
בתשובה תפלה צדקה
קרעו גזר דין איום נורא.

המן ראה שלשה ילדים
חוזרים אחר יום לימודים
מרדכי שאל כסדר:
"מה למדתם בחדר?"
"אל תירא מפחד פתאום"
זאת למדנו שם היום.
"שואת רשעים - יסכל
כי עמנו קל

גם אם ידברו דבר
ומשמים לא נגזר,
זאת לפועל לא יצא
אם רבוננו לא ירצה"

אסתר אחר התענית,
כיצד המלך לה יושיט?
כה ירקרקת וחוורת.
בעוז מתנים היא חוגרת.

תפילת אסתר קלי קלי!

רק מעט פת יבשה,
ומים לקיום בקשה.
תפלה נרגשת לקל חי
לשוב לחזור למרדכי,
אך משמים בגזרה
למלכה היא נבחרה.

אסתר - תפסה בשתיקה

לה תפקיד חשוב נועד
לשמור על עם שלא ישמד,
שם אסתר אינה מגדת,
איזה עם היא ומולדת.
צוה לה מרדכי, הדוד
לבל מפיה זאת תפלוט,
מצייתת נאמנה
אסתר למרדכי - אומנה.

בגתן ותרש על העץ

בקשו בגתן ותרש
להרוג את אחשורוש,
מרדכי ספר, מהר כחץ
ויתלו שניהם על עץ.



בזכרון נרשם נחתם
שמרדכי הציל פעם,
את המלך המושל
מיד שריו להכשל,

המן - עבד מרדכי

הרם, נשא מעל שרים,
הכל לפני המן כורעים,
רק מרדכי, לראיה,
מציג מולו הסוליה,
"כאן כתוב שזה, המן,
אתה עבדי הנאמן".
מאצבע אז הדם הוקז
בחווה נכתב הרז.

המן בחמתו או אז
ליהודי הלז הוא בז,
בלבו הוא מתנכל
לכל עם ישראל.

מות ושתי
אחשורוש בעיר שושן
מולך מהודו עד כושן,
ושתי היא הגברת
לבא היא מסרבת,
דבר המלך לא שמעה
קרבן במצחה צמחה,
מיד הגיע ממוכן
ולהרגה מוכן.

דרש הוא לאבדה לנצח
בעזות המצח,
לבל תעזנה הנשים
להמרות פי בעלים
חמת המלך שככה
בודד עתה במלוכה,
לצדו כבר לא מוצא,
את ושתי הוא רוצה.

מלכה תחת ושתי

וישלח בכל העיר
כרוז חשוב להעביר,
נערה יפה, נאה,
לבית המלך היא קרואה
נאספו נשים רבות
יפות מראה וגם טובות,
רק אחת היא בהסתר
נערה ושמה אסתר.

אסתר - מסתפקת במועט

נחבאת ומטמינה עצמה
אך לא עלתה זאת בידה
לארמון היא מובלה



כל דרוש יתנו הם לה.
מלבד שבע המשרתות
לקביעת השבתות,
אין לה צורך במאום
היא דורשת רק "לא כלום".
לא תכשיט ולא בגדים,
אוכל טוב או מעדנים.

אוי לאותה בושה
 כך גמר המן רטוב
 בחוצות סבב סבוב,
 בא חפוי וגם חפוף,
 הביתה כך דחוף,
 ובתו כאן מבחינה
 בטעות הלא קטנה
 כי עליו הדלי רוקנה
 ולמרדכי הכונה.
 אך אין פנאי להמן,
 כי למשתה הוזמן,
 לך לשם, מאד כדאי,
 קבל נא עד בלי די!

סופו של צורר
 איש רע צורר כזה
 המן הרע הזה,
 בצד כפוף, מסכן כושל
 אסתר בוכה לפני מושל:
 עמי ואני יחדיו
 נמכרנו בידי.
 כך במשתה הסבירה
 מלה פה לא הסתירה.

ליהודים היתה אורה
 חרבונא נרתם לעד
 "הנה העץ בחוץ עומד,
 הוא נמדד למידותיו",
 אמר המלך "תלוהו עליו"
 המן נפל לתהום
 ומרדכי עולה פתאום
 הולך הלוך גדול
 שמעו יצא בכל.

ובעיר שושן - כלו
 ואת בני המן תלו,
 סוף רשע - להתמוטט,
 והצדיק להתעודד.
 ליהודים היתה שמחה.
 ששון ויקר - ורווחה.
 כנגד שק ואפר -
 בגדי מלכות וכתר.



וימי הפורים -
 נעשים ונזכרים,
 ובכל דור ודור
 הנם ימים של אור.
 חה חה - בשמחה,
 לה לה - בצהלה,
 חה חה - ולה לה לה,
 נתחיל מהתחלה...

מה יעשה המלך
 בקש המלך: "חכמים!
 הביאו דברי הימים!
 וימצא שם כתוב
 על מרדכי החשוב
 מציל המלך בעבר
 ולא קבל דבר.
 והמן אז כבר בחוץ
 דבר למלך לו נחוץ.

קרא למלך: "בא חביב
 בתבונה ודאי תשיב:
 מה שכר מכל הלב?
 יתן המלך לאוהב?"

התפארות המן
 רוגש, שמח מאושר
 וכי ממני יש יקר?
 ודאי המלך כה חפץ
 גדולה וטוב לי לאמץ.



מיד עצה טכס
 על סוס הוא יטפס,
 על ראשו בנזר
 לו היהודי לעזר,
 ב"ככה יעשה" יואיל,
 מרדכי אותו יוביל
 בבגדי מלכות פאר
 אותו ילביש ויהדר.

ועשה ככה - למרדכי
 אך, אבוי לו, לא ידוע!
 "כן, עשה זאת!" אך מדוע?
 כל יקר זה בלעדי
 למרדכי היהודי?
 מי פלל? ומי מלל?
 בבוץ כזה להתקל?
 מוביל את היהודי בסוס
 בזוי הלה, עליו מאוס.
 הוא המן, את מרדכי
 ועם ישראל חי.
 בת זרש מתמוגגת,
 עליו גיגית שופכת.
 "ירגיש נא ויחוש הפרוש
 אז נתלהו ליבוש".

כאש עיניו בוערות
 בקצף הן זיקים יורות,
 ותתבהל היא עד למאד
 בפניו לא תעמד!
 קלי! קלי! זה למה?
 עזבתני, עד כמה?
 נותרתי ללא אב ואם
 נא את רוחי חמם.

ותשא חן בעיני המלך
 קורא המלך לאסתר
 העומדת בחצר,
 חוט של חסד על פניה
 נשאה חן בעיני רואיה.
 כבוד המלך נא מוזמן
 למשתה עם שר המן,
 זאת אמרה, שכן העם
 יבטח רק בבורא עולם.

המן במשתה
 במשתה ישבו שלוש:
 אסתר, המן, אחשורוש
 בקשתה שנית היום
 בואו, גם מחר הלום.
 המן רץ כה ברגש,
 לספר לזרש
 אני גורד שחקים,
 ראשי בעננים.

מה לעשות במרדכי?
 ואין כל זה שוה בכלל
 בגללו אני אומלל,
 היהודי הזה, יושב
 ולכרוע מסרב.
 ואשתו לא סתם זרש
 מציעה לתלות על קרש,
 ובחרש, קח ומדוד
 יעצה אותו לתלות.

לא ינום - שומר ישראל
 המן בלילה עץ מדד
 גם מלך משינה - נטרד
 ומעל מלך עולם
 לא ינום ישמר העם.
 הוא שולח המלאך,
 באחשורוש נא, הך!
 ששיב גמול לאציל
 אשר חייו הציל.

